

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERȚIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Inserțiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35 — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

A cincea Adunare Generală a Conferinței Bisericii Europene (Nyborg V)

Între 29 septembrie și 5 octombrie 1967 a avut loc la Pörschach (Austria) a cincea Adunare Generală a Conferinței Bisericii Europene, la care au luat parte circa 300 delegați ai Bisericii din Europa (ortodoxe și protestante) și invitați și observatori romano-catolici.

Delegația Bisericii noastre a fost formată din I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei — conducătorul delegației, I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. C. Rector N. Nicolaescu de la Institutul Teologic Universitar din București, P. C. Prof. Ioan Coman de la același Institut, P. C. Prof. Gheorghe Moisescu, superiorul capelei române din Viena. Biserica reformată din Timișoara a fost reprezentată prin protopopul Leon Penker.

Deviza sub care s-au desfășurat lucrările Adunării Generale a fost: „A sluji și a împăca — sarcina de azi a Bisericii europene”.

De aceea atmosfera și hotărârile adunării au fost axate pe lucrarea acestor Biserici pentru promovarea păcii și colaborării multilaterale între popoarele europene din Răsărit și Apus, Nord și Sud. Totodată cu acest prilej Conferința Bisericii Europene a ajuns la conștiința mai deplină a rolului ei ca organizație independentă, a specificului care îi justifică existența și acțiunea. S-a deschis astfel o etapă nouă în viața Conferinței Bisericii Europene, în care prezența ei în problemele mari ale Europei actuale va fi mai vie, mai activă.

Ca aspect general e de remarcat atmosfera de frățietate creștină între reprezentanții unor Biserici atât de variate, atmosferă care a favorizat nu numai contacte personale utile de informări reciproce, de discuții prietenești, ci și luarea de hotărâri constructive în problemele ce stau în fața Bisericii Europene și la rezolvarea cărora toate Bisericele sînt chemate să-și dea contribuția neprecupețită. Delegația noastră (inclusiv Prot. Penker) — în frunte cu I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei (membru marcant al Prezidiului) a fost prețuită în mod deosebit pentru atitudinea ei pozitivă, echilibrată în toate chestiunile ce s-au discutat și în toate soluțiile ce s-au dat.

Ca Președinte al Adunării Generale a fost ales Prof. Dr. E. Emmen (olandez), iar ca vicepreședinți d. St. Jung (francez) și I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului.

„Documentul pregătit” al Adunării Generale a fost publicat sub titlul: „A sluji și împăca — sarcina de bază a Bisericii europene”.

După discuțiile pe cele cinci secții și dezbaterile în ședințe plene — unde s-au confruntat diferite păreri — au fost prezentate Adunării Generale rapoartele pe secții.

Secția I — cu tema: „Slujirea împăcării în lumea modernă” (În ce fel pastorii și laicii pot exercita slujirea Bisericii în lumea modernă? II Cor. 5, 19—21) — în raportul ei pornește de la constatarea că „a sluji și a împăca constituie însăși misiunea Bisericii”.

Pentru ca lucrarea de slujire și împăcare să să fie efectivă e nevoie: 1. să se dezvolte relațiile ecumenice cu toate Bisericele (inclusiv Biserica romano-catolică) ca ele să „conlucreze frățește în slujire și împăcare”; 2. Să se activeze pentru risipirea prejudecăților, neîncrederii, tensiunii, care promovează războiul rece și tulbură pacea și să fie sprijinite acțiunile pentru pace pe plan local și universal; 3. Să fie angajați și laicii în lucrarea păcii între oameni și popoare.

Secția II — cu tema: „Constituția și fizionomia Bisericii în cursul deceniului următor” (Ce consecințe trebuie să tragă Biserica din evoluția structurilor societății moderne? Rom. 12, 1—2). La această temă, reprezentanții Bisericii Ortodoxe (I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei, reprezentanți ai Bisericii ruse, sîrbă) au criticat raportul prezentat, arătînd că Biserica Ortodoxă are structura sa ierarhic-sinodală și cultul său de la Mîntuitorul, Sfinții Apostoli și Sfinții Părinți și nu are nevoie de nici o transformare în organizare și cult. De altfel în privința aceasta fiecare Biserica își rezolvă problemele singură după situația și nevoile sale.

Secția III — cu tema: „Creștinul și tehnologia modernă” (care e locul creștinului într-o societate tehnologică?) — în raportul prezentat recunoaște progresele aduse de industrializare și automatizare, dar arată și urmările negative în unele țări și mai ales situația grea a popoarelor slab dezvoltate. De aici necesitatea ca Bisericele să sprijinească „programul mondial de dezvoltare”. Tehnica trebuie să aibă un sens, adică să slujească binelui uman. Biserica poate folosi mijloacele tehnice moderne și să țină seamă în activitatea ei de transformările aduse de tehnică în societatea de azi și în mentalitatea credincioșilor.

Secția IV — cu tema: „Creștinul, cetățeanul și statul” (ce înseamnă o slujire creștină într-un stat modern?) a exprimat două păreri deosebite. Majoritatea membrilor secției a afirmat astfel că creștinul trebuie „să conlucreze activ” la dezvoltarea societății. El trebuie să promoveze tot ceea ce slujește umanizarea și să se opună la ceea ce este inuman.

Secția V — cu tema: „Biserica, statele și societatea”. (Care e răspunderea Bisericii în promovarea păcii, securității și mai buneii cooperări a tuturor națiunilor în Europa și în toată lumea?) — a adus în raportul ei nu numai îndrumări generale, ci și atitudini concrete în actualitate. De aceea acest referat a suscitat un interes deosebit și a fost bine primit de Adunare. „A sluji și a împăca — afirmă raportul — în (Biserica) și între Biserici, în (Stat) și între state și în sfîrșit în și pentru societate sînt totdeauna un dar al Domnului nostru. El ne-a dat posibilitatea să căutăm calea păcii și să mergem pe ea. A căuta pacea înseamnă a practica mereu și din nou dreptatea. Prin această pacea e un proces dinamic”. „Coexistența e o formă deosebită a păcii, în care statele” — care n-au în toate problemele aceleași

păreri — „se respectă ca egale” (egal îndreptățite). „Proexistența, de asemenea, e o formă deosebită a păcii”, care însă nu „cere numai egalitate”, ci și sprijinirea „celor ce au nevoie de ajutor”.

Contribuția la pacea în Europa trebuie să stea pe primul plan. E nevoie de o consecvență politică de destindere, de renunțare la folosirea forței și de rezolvarea problemei germane în acest spirit.

Exprimînd bucuria pentru atmosfera de destindere stabilită în ultimii ani în Europa, se propune pentru întărirea păcii și colaborării ținerea unei conferințe a șefilor de guverne din Europa, care ar avea un rol important în desființarea blocurilor militare, în intensificarea relațiilor prietenești și o mai largă cooperare pentru sarcinile de dezvoltare a „lumii a treia”.

Se cere apoi încetarea războiului din Vietnam prin aplicarea hotărîrilor Conferinței de la Geneva din 1954.

Adunarea Generală Nyborg V s-a încheiat cu votarea în unanimitate a Mesajului, care constituie concluzia lucrărilor ei.

În Mesaj, se afirmă printre altele că misiunea Bisericii Europene trebuie să se caracterizeze prin servirea și împăcare, așa de necesare în continentul nostru ca și oriunde în lume. Bisericele Europene au această misiune de la Hristos Iisus, Fiul lui Dumnezeu, la a cărui lucrare sînt chemate să participe. El s-a identificat cu omul și astfel a adus o nouă speranță lumii prin împăcarea oamenilor cu Dumnezeu, a lor întreolaltă și cu toată creațiunea.

Adunarea Generală Nyborg V a hotărît de asemenea crearea unui Secretariat general permanent al Conferinței Bisericii Europene și a ales în unanimitate ca Secretar General pe Rev. Dr. G. G. Williams, care se bucură de prețuirea tuturor și care e un prieten al țării și Bisericii noastre. S-a stabilit totodată ca să existe trei grupe de studiu: 1. Bisericele europene și ale altor continente; 2. Slujirea Bisericii în societate; 3) Probleme eclesiologice în societatea Europeană modernă.

S-a hotărît ca viitoarea adunare (Nyborg VI) să aibă loc în 1970 într-o localitate care se va fixa ulterior.

Bucuria delegației noastre a fost faptul că Biserica noastră este cunoscută și apreciată pentru felul cum lucrează și pe plan intern și pe plan ecumenic în spiritul lui Hristos și al vremurilor noi. La fel sînt prețuiți Ierarhii Bisericii noastre, în frunte cu Prea Fericitul Patriarh Justinian.

Am fost de asemenea mîndri să vedem că participanți la Adunarea Generală și autoritățile austriece cunosc și apreciază într-un mod deosebit marile progrese ale țării noastre, realizate într-un timp atât de scurt și politica de pace și colaborare între popoare, bazate pe respectarea libertății, independenței, suveranității, egalității în drepturi și avantajului reciproc.

Nădăjduim că rezultatele pozitive de la Nyborg V vor da roadele așteptate spre binele și pacea a toată lumea.

20 de ani

de la reînființarea Mitropoliei Banatului

Recunoscându-se justetea aspirațiilor clerului și poporului dreptcredincios din ținuturile bănățene, în anul 1947, prin Decret de Stat, se reînființează Mitropolia Ortodoxă a Banatului, cu scaunul de reședință la Timișoara.

Implinindu-se în 1967 20 de ani de la acest eveniment, I. P. S. Mitropolit Dr. Nicolae Corneanu al Banatului a hotărât ca el să fie sărbătorit într-un cadru festiv deosebit.

Solemnitatea acestei aniversări a avut loc Duminică, 29 octombrie 1967, fiind invitat să participe, pe lângă alte personalități, și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului. Răspunzând acestei poftiri, I. P. S. Sa a fost însoțit de P. C. vicar arhiepiscopesc Traian Belasçu și de C. arhid. I. Bolog.

Astfel, Duminică 29 octombrie a.c., ora 9.15, un sobor de preoți și diaconi precum și credincioși, la intrarea în marea Catedrală ortodoxă din Timișoara, au primit cu toată căldura sufletească pe Înălții Ierarhi: Nicolae — Mitropolitul Ardealului, Nicolae — Mitropolitul Banatului și Teoctist — Episcopul Aradului.

Sfânta Liturghie arhierescă începe la ora 9.30.

Slujitori și credincioși își împletesc în evlavioasă rugăciune gânduri de preamărire a lui Dumnezeu pentru vremurile frumoase pe care le trăim și smerită recunoștință înaintașilor care și-au adus prinosul lor de jertfelnicie și contribuție la împlinirea evenimentului sărbătorit.

La sfârșitul Sf. Liturghii s-a slujit un parastas pentru pomenirea mitropoliților, episcopilor, preoților și credincioșilor mai de seamă, adormiți în Domnul, a căror activitate pentru binele obștesc este apreciată după cuviință.

În cadrul Sf. Liturghii, alături de ceilalți Ierarhi a vorbit credincioșilor și I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae al Ardealului, subliniind, printre altele, legăturile strânse dintre cele două Mitropolii, a Ardealului și Banatului, rolul mitropolitului A. Șaguna în viața bisericească și națională a românilor transilvăneni, despre activitatea care se desfășoară în întreaga noastră Biserică pentru zidirea credincioșilor și prosperarea Patriei noastre etc.

La ora 14.30, în Reședința mitropolitană s-a servit o masă festivă în cinstea oaspeților, la care au luat parte și reprezentanți ai autorităților locale și conducătorii de culte din localitate.

După masă, la ora 18, tot în Catedrala din Timișoara un sobor de preoți și diaconi a săvârșit Vecernia și acatistul Sf. Iosif cel Nou, ale cărui moaște se află în Sf. Catedrală, în prezența Înălților Ierarhi Nicolae al Ardealului și Nicolae al Banatului.

În cadrul Vecerniei I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a vorbit din nou, despre puterea lui Dumnezeu care lucrează ziditor în lume, transformând pe om din rob al păcatului în lucrător pentru binele obștesc, în luptător pentru pace și bună înțelegere în lume, pentru dragoste și dreptate socială pe întregul pământ.

A doua zi, 30 oct. a.c., dând urmare invitației I. P. S. Mitropolit Nicolae al Banatului, Înălții Ierarhi au făcut o vizită canonică la Caransebeș, unde li s-a făcut o frumoasă primire în Catedrala fostei Episcopii și la Seminarul Teologic din localitate. Aici au dat înțelepte povețe, atît corpului profesoral cît și elevilor.

Împărtășind arhieresti binecuvîntări tuturor ostenitorilor în ogorul școalei, cei doi Arhipăstori s-au despărțit, îmbrățișându-se în dragoste frățească, purtînd fiecare în inimă și gînd amintirea momentelor de aleasă trăire duhovnicească la care au luat parte.

R.

Urmarea Mîntuitorului Iisus Hristos

Pe noi, creștinii, Domnul ne cheamă spre a-l urma în mod liber, prin hotărîre liberă, căci Dumnezeu ne respectă libertatea noastră, acest mare dar. De aceea Domnul ne cheamă, dar nu ne silește. Mare cinste, mare cunună, dar tot așa de mare răspundere. Aceasta este religia, aceasta este adevărata viață creștină: chemarea lui Dumnezeu și răspunsul nostru de a urma Lui, de a ne asemena cu El.

Dar ce înțelegem noi prin această urmare și asemănare cu Domnul nostru Iisus Hristos? În nici un caz nu însemnează a imita și a ne asemena cu graiul Său, cu mersul Său, cu îmbrăcămîntea Sa; acestea-s lucruri exterioare și cu totul fără importanță și nici semnalate de Sfînta Evanghelie. Ceea ce ne-a rămas însă pe fiecare pagină a Sfîntei Evanghelii sînt simțirile Sale interioare, bogăția cuprinsului sufletesc, care s-a revărsat în afară prin faptele iubirii Sale desăvîrșite, ale smereniei Sale depline, ale Sfînteniei Sale Dumnezeiești. De aceea Sfîntul Apostol Pavel zice: „Să avem în noi simțirile care erau în Iisus Hristos” (Filipeni 2, 5).

Așadar, urmarea Domnului însemnează pătrunderea noastră de duhul lui Hristos, de iubirea Sa, de smerenia Sa, de răbdarea și ascultarea Sa față de Tatăl, de pacea și bucuria Lui și de toate dumnezeieștile însușiri ce formează chipul cel duhovnicesc al Domnului Hristos.

Va zice cineva, cum noi cei pămînteni, cei cuprinși de atîtea slăbiciuni, putem să ne asemănăm cu Mîntuitorul, care a fost Fiu al lui Dumnezeu și păcat nu se afla întru Dînsul? La aceasta Sf. Apostol ne răspunde: „Toate le pot întru Hristos cel ce mă întărește” (Filipeni 4, 13). Acolo unde puterile noastre sînt slabe și neputincioase, se întăresc prin darul lui Dumnezeu, care lucrează întru noi și să voim să facem, știind că Iisus Hristos Mîntuitorul nu ne este numai model și țintă de urmat, ci este lucrător întru noi prin puterea Duhului Sfînt care este întru noi. Dar dacă această putere a Lui nu o simțim îndeajuns, este pentru faptul că noi nu ne-am adus partea noastră de contribuție la pregătirea noastră ca vase ale dumnezeiescului Har, care pe cele slabe le întărește, pe cele omenești le îndumnezeiește. Partea efortului nostru de voință și lucrare în asemănarea și urmarea Domnului, se cuprinde mai deplin, în primul rînd în lepădarea de sine și în al doilea rînd, în luarea Crucii noastre spre a urma Domnului pe culmile Golgotei, în doza de efort spre a ajunge la bucuria ierfării și învierii cu El.

A urma pe Mîntuitorul înseamnă hotărîrea eroică de a ne opune slăbiciunilor egoismului nostru păcătos, de a ne lupta pentru biruirea omului celui vechi și de a face să crească în noi făptura cea nouă, care este după chipul Fiului lui Dumnezeu, înseamnă lupta cu răul și iubirea de sine păcătoasă, exprimată în patimile și abuzurile care ne stăpînesc atît pe terenul trupului nostru, cît mai ales al duhului nostru, însemnează biruirea slăbiciunii omului celui vechi din noi, exprimate de Sf. Pavel cu multă claritate. „Ele sînt acestea: desfrînarea, necurăția, destrăbălarea, fermecătoria, vrajbele, svezile, zavistiile, mîniile, gîlcevicele, dezbinările, uciderile, bețiile, petrecerile și alte asemenea acestora... Cei ce fac acestea nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (Galateni 5, 19).

Vorbind despre aceste comori și binefaceri ale desăvîrșirii creștinești, Sf. Pavel zice: „Ci ne lăudăm și întru necazuri, bine știind că necazul naște răbdare, iar răbdarea încercare, iar încercarea nădejde, iar nădejdea nu rușinează...” (Romani 5, 3, 4, 6). Mare este această virtute a răbdării, care se naște din necaz, din durere și cruce. Răbdarea este cheia și secretul păcii, al dragostei și al bunei viețuirii între noi oamenii. Fără răbdare nu e pace și armonie acolo și oriunde se întîlnesc două firi, două păreri, două credințe. După cum un copac se întărește dacă îndură ploi și furtuni, firea cea slabă și inima

cea fricoasă se întăresc în încercări, agoni du-și pacea Domnului, tăria Duhului, încrederea în puterile sale. Apostolul amintește și virtutea nădejzii, care se naște din încercare și răbdare, nădejdea că numai Dumnezeu este tăria, scăparea și Izbăvitorul nostru. Nădejdea este o putere a sufletului credincios.

Aceasta este asemănarea și urmarea Domnului Hristos prin lepădarea de sine, purtarea crucii pe drumul pe care El însuși a mers, prin Golgota pătimirii, spre biruința învierii Sale și a noastră a tuturor. Toți care astfel au înțeles și au trăit viața creștină, prin comuniunea cu Iisus Hristos atît în patimă cît și în înviere și preamărire, au slujit în același timp semenilor și comunității în care au trăit. Numai slujirea în dragoste, răbdare și smerenie a fraților cu care trăim, a fost și este semnul vădit al urmării lui Hristos Domnul, care însuși a venit, „ca să slujească, nu ca să i se slujească”. În chipul acesta, orice slujire a omului și orice jertfă pentru mai binele obștii și a semenilor cu care trăim, este o asemănare cu Iisus Hristos, dar și o creștere a acestei viețuirii cu El, pînă la măsura și statura omului desăvîrșit.

Continuînd firul ideilor noastre, putem mărturisi că în sens creștin, orice îndatorire familială și socială purtată în numele Domnului, adică după chipul răbdării, dragostei și smereniei Sale, este o lepădare de sine, căci toate aceste eforturi sînt împreunate cu abnegația, cu jertfa, cu sacrificiul. Orice profesie făcută cu dragoste de om, cu pasiune pentru propășirea și mai binele semenilor și a comunității în care trăim, fiind împreunate cu dăruirea curată, cu multă cheltuială de energie și sacrificiul intereselor egoiste, înseamnă o urmare a Domnului Iisus Hristos, dar și o întărire a comuniunii și viețuirii în dragoste cu El și a nădejzii de preamărire cu El.

Doamne Iisuse Hristoase Dumnezeu nostru, întărește-ne prin puterea Harului Tău, ca să răspundem la chemarea iubirii Tale. Cel care ne-a iubit pe noi și te-ai dat pe Tine însuși jertfă pînă la moarte pe Cruce pentru răscumpărarea noastră, învrednicește-ne să-ți urmăm Ție prin lepădarea omului celui vechi și prin îmbrăcarea omului celui nou, după chipul viețuirii Tale, al iubirii și smereniei, al răbdării, al iertării și al păcii Tale, spre ridicarea noastră și binele și pacea întregii lumi.

Pr. F. Costea

Informații

— Duminică, 22 octombrie 1967, după Sf. Liturghie din catedrala mitropolitană din Sibiu, I. P. S. nostru Mitropolit Nicolae a rostit credincioșilor un cuvînt ocazional, prin care le-a împărtășit impresii de la a V-a Adunare Generală a Conferinței Bisericilor europene, care s-a desfășurat între 29 septembrie — 5 octombrie 1967 la Pörschach în Austria.

Specificăm că I. P. S. Sa a făcut parte din delegația Bisericii noastre, condusă de I. P. S. Mitropolit Iustin al Moldovei și Sucevei, și că a fost ales vicepreședinte al acestei Adunări.

Tot acum, Înaltul nostru Arhipăstor a vorbit credincioșilor despre înalta vizită a Sanctității Sale Patriarhul ecumenic Atenagora de la Constantinopol, care, între 16—20 octombrie a.c., a fost oaspete al Bisericii noastre Ortodoxe Române.

Insoțit de 4 Mitropoliți și doi diaconi, Sanctitatea Sa a fost primit cu toată căldura și cinstea cuvenită.

*

— La sfârșitul lunii octombrie a.c. a avut loc la Leningrad sesiunea Prezidiului Consiliului Mondial al Păcii, care a adoptat un apel către popoare și mai multe rezoluții.

În apel se arată că „pacea poate fi realizată prin eforturile comune ale popoarelor”, că ea „trebuie să se bazeze pe recunoașterea dreptului tuturor popoarelor de a trăi pe pămîntul lor în

Dinamică ascendentă

Trăim cu o deosebită însușire momentul deosebit de important al desfășurării din plin a programului de ridicare pe o treaptă superioară a dezvoltării noastre socialiste. Toate forțele poporului nostru sînt angajate într-un energic efort constructiv, într-un suș voinicesc spre culmi cîi mai înalte.

Acest suș — împreună cu preludiile sale: salturile calitative făcute de țara noastră de la 1945 încoace — ne-a dat prilejul să ne găsim din cînd în cînd în fața unor schimbări, care marchează tot atîtea trepte în evoluția vieții noi a poporului nostru.

Acesta este cazul și cu noul Proiect de Directive, cu documentele din 5—6 octombrie a.c., care caută soluții corespunzătoare condițiilor legate de noua etapă de dezvoltare a României socialiste. Mai ales de data aceasta — ispitind cu pătrundere aceste documente — avem sentimentul că ceva nou și neobișnuit începe.

Găsind soluții judicioase pe seama problemelor complexe pe care le ridică înfăptuirea unei opere de amploarea celei cerute de desăvîrșirea construcției vieții celei noi din țara noastră, recentele documente au ca țel final: bunăstarea, fericirea omului și a întregului popor.

Mințile și inimile noastre pătrund — cu satisfacție și mîndrie — dincolo de forma scurtă și concentrată în care este îmbrăcat conținutul acestor documente. În felul acesta, ne dăm seama că ele sînt expresia concretă, concludentă și mult grăitoare a unei dinamici ascendente, a unor linii de forțe care urcă bărbătește spre culmile însoțite ale desăvîrșirii vieții celei noi din patria noastră.

Fie că este vorba despre îmbunătățirea conducerii planificate a economiei naționale, de îmbunătățirea împărțirii administrativ-teritoriale a țării, de sporirea cointeresării materiale a celor ce muncesc, sau despre dezvoltarea construcției de locuințe și despre îmbunătățirea administrării și întreținerii fondului locativ — toate prevederile înscrise în recentele documente au ca trăsătură esențială acordarea lor la sarcinile și cerințele actuale ale dezvoltării noastre socialiste.

Cel mai de seamă dintre recentele documente este Hotărîrea privind perfecționarea conducerii și planificării economiei naționale în chip corespunzător condițiilor noii etape de dezvoltare socialistă a României.

Hotărîrea preconizează îmbunătățirea structurii economico-organizatorice industriale, prin introducerea sistemului de conducere și organizare în trei verigi: întreprindere, centrală industrială, minister economic, care mijlocește o producție pe traiectorie directă. În felul acesta, se realizează apropierea conducerii de producție, eliminarea factorilor intermediari fără de sfîrșit, sufo-canți, paralizanți, contactul direct, viu și nemijlocit dintre omul răspunzător de o anumită acti-

oitate și activitatea de care îngrijește respectivul om.

De asemenea, acordul directorului de întreprindere și consiliului de administrație un gen de autonomie și libertăți de mișcare în cadrul planului general. În astfel de condiții, inițiativa nu este pur și simplu îngăduită, ci solicitată în cel mai înalt grad: se cere — în vederea unei eficiențe reale — aflarea de soluții inedite, cultivarea originalității, promovarea ideilor ce asigură succesul.

Merită să fie menționată și preconizarea unei noi împărțiri administrative a țării. Ea urmărește crearea unor canale mai directe și mai aerisite pentru circulația bunurilor materiale și spirituale între așezările noastre, fie acestea oricît de modeste. În urma concentrării excesive a energilor și potențialului financiar în centrele regionale, au rezultat discrepanțe și elemente de dezechilibru. Prin noile măsuri se mijlocește ca așezări ce aspiră la o prețuire mai dreaptă, la primenirea legată firesc de socialism, să fie satisfăcute.

Noile Directive sînt străbătute de un spirit științific sobru și ponderat, care contează consecvent cu realitățile date, pe care tinde să le îmbunătățească neconștient. Nimic nu este dictat în chip pripit, ci totul este rînduit din matricea unei idei adînc și îndelung gîndite.

Cuvîntul măsurat și rigoarea științifică a acestor documente dau expresie concretă neostoitului impuls creator propriu poporului nostru, făuritor iscusit și harnic de noi valori materiale, de structuri sociale încontinuu îmbunătățite. Astfel, în aceste documente ne întîlnim cu dinamica ascendentă, în raport cu care confruntîndu-ne — în chip conștient și intens — ne dăm seama ce se așteaptă de la fiecare din noi.

La baza noilor Directive stă ca idee de seamă condiționarea economicului de spiritual, de factorul uman. Cu deosebire Hotărîrea privind perfecționarea sistemului economiei naționale preconizează sporirea rolului personalității, acordînd individualităților, adică în fond omului, șanse și posibilități de afirmare. Căci Hotărîrea se bazează pe capacitatea omului de a crea valori materiale și spirituale. De unde rezultă că acest document va promova dezvoltarea în proporții de masă a tipului activ în dauna celui pasiv.

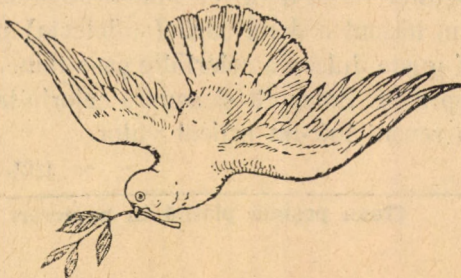
Străbătute de un adînc spirit de patriotism, noile Directive sînt expresia concretă, vie și grăitoare a aspirației poporului nostru spre desăvîrșirea vieții noi ce se construiește în țara noastră. Astfel, punerea lor în practică va mijloci împlinirea celor mai scumpe năzuințe ale poporului nostru.

Noile principii și măsuri ale Directivelor recente conțin — în litera și mai ales în esența lor — idei de propulsie socială. Căci ele au la bază convingerea că viitorul poporului nostru nu este rodul unei fatalități implacabile, ci rodul unei munci conștiente și susținute.

Noile documente sînt pătrunse de o excepțională răspundere etică și politică față de popor, răspundere pe care o cer tuturor cetățenilor capabili de muncă. Totodată, ele preconizează largi posibilități de valorificare a potențialului material și uman.

Noile Directive ne dau certitudinea că se deschide o nouă etapă — de nivel mai înalt — în dezvoltarea socialistă a României. De aceea, fiecare cetățean conștient și avînd la inimă bunul mers al Patriei pe drumul ei ascendent, este chemat să contribuie din răputeri la înfăptuirea lor cît mai deplină.

T.

Acțiuni pentru pace în Vietnam

La Conferința de la Stockholm pentru Vietnam, care a avut loc, după cum știm, în prima jumătate a lunii iulie a.c., s-a hotărît printre altele ca ziua de 21 octombrie a.c. să fie declarată zi de solidaritate cu poporul vietnamez, de protest unitar pe plan mondial împotriva agresiunii americane în Vietnam, zi care să fie marcată prin manifestații de masă pentru încetarea acestei agresiuni.

Ca urmare acestei hotărîri, această zi a fost marcată, într-adevăr, impresionant pe toate continentele prin mari mitinguri, largi demonstrații populare, cortegii și numeroase alte acțiuni care au dat glas sentimentelor opiniei publice internaționale.

Astfel, în 21 octombrie a.c. în S.U.A. de pildă, în peste 20 de orașe, au avut loc manifestații de mare amploare, culminînd cu impresionanta, cu fără perechea manifestare pentru încetarea războiului din Vietnam, care s-a desfășurat la „Lincoln Memorial” din Washington și la care au participat aproximativ 150.000 de manifestați. David Dellinger, președintele „Comitetului pentru mobilizarea națională împotriva războiului din Vietnam”, a declarat la acest mare miting că războiul din Vietnam „este cel mai nepopular din întreaga istorie a Statelor Unite”.

În diverse orașe ale Japoniei și cu deosebire în capitala țării, Tokio, peste 5 milioane de oameni și-au exprimat protestul împotriva agresiunii americane în Vietnam.

Mii de demonstrații și-au exprimat protestul și la Genova, în Italia, ca și la Torino, Roma, Palermo, iar la Mantova a avut loc o grandioasă „veghe pentru pace”.

Demonstrații asemănătoare au avut loc, în 21 octombrie a.c., și în numeroase orașe din R. F. a Germaniei, în capitala Austriei, ca și în alte orașe ale lumii, precum și în capitala Vietnamului de Sud.

„Ziua internațională a Vietnamului” din 21 octombrie a fost marcată și în capitala țării noastre printr-o adunare publică, organizată în 20 octombrie de Comitetul Național pentru Apărarea Păcii și Comitetul național de solidaritate cu lupta poporului vietnamez, adunare care a fost deschisă de dl prof. dr. docent Stanciu Stoian. Vorbitorii au arătat, printre altele, că „Ziua internațională a Vietnamului prilejuiește în țara noastră, ca și în întreaga lume, o largă manifestare de condamnare a războiului dus de S.U.A. în Vietnam, de mobilizare a opiniei publice mondiale pentru a determina curmarea acestei agresiuni”.

În încheierea adunării, participanții au adoptat o moțiune în care se cere încetarea imediată și necondiționată a bombardamentelor americane asupra R. D. Vietnam, retragerea trupelor intervenționiste străine din Vietnamul de Sud etc., încheindu-se cu cuvintele: „Reafirmîndu-ne caldă simpatie și sprijinul față de poporul vietnamez, ne exprimăm convingerea nestrămutată că lupta eroică a poporului vietnamez împotriva agresiunii americane va triumfa!”

R.

Icoana mamei

Toamnă de aur, toamnă de aramă,
Mă-nveliți în dorul după mamă,
Pe mormîntul ei cad frunze și ploii
Duzii o acopăr cu covoare moi.

Candela aprinsă-i stă la căpătîi,
Mamă-n amintire veșnică rămîi.
Primele cuvinte tu m-ai învățat
Cu-a țării iubire m-ai înobilat.

Tu toamnă de aur, toamnă de aramă,
Sub chindeu-ți galben mama stă în ramă
Blîndă și duioasă, plină de căldură,
Lîngă care nu e negură nici ură.

Trec cocori în zare și se duc pe rînd,
Cu icoana mamei noi trăim în gînd.
E lumina lină plină de încredere
Ce ne învește ca-ntr-un brîu de iederi.

Pr. Ștefan Tascianu

condiții de pace, sub guverne alese de ele însele”.

Apelul cheamă „la acțiuni și eforturi și mai multe în lupta pentru pace, pentru victoria în lupta pentru independența tuturor popoarelor, pentru lichidarea discriminării rasiale, pentru lichidarea armelor nucleare, pentru dezarmare și coexistență pașnică”.

Rezoluțiile se referă la instalarea păcii în Vietnam, la problemele securității europene etc.

*

— Joi, 9 noiembrie 1967, în sala Casei raionale de Cultură din Sibiu, P. C. prof. Gheorghe Șoima de la Institutul nostru Teologic a conferențiat în fața unui numeros auditoriu despre: „Gheorghe Dima, compozitor și animator al vieții muzicale din Transilvania”.

Prilejuită de împlinirea a 120 de ani de la nașterea compozitorului Gh. Dima, conferința — caldă și cu un puternic duh evocator și educativ — a fost răsplătită cu vii aplauze.

Simbolul Credinței

„Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor“

Așadar „cred“ și „mărturisesc“. S-ar părea că aceste cuvinte au același înțeles. Dar nu e așa. Poți crede fără să mărturisești, dar nu poți mărturisi fără să crezi, dacă ești sincer și cinstit cu tine însuși. A mărturisi înseamnă a declara pe față, a dovedi în public, prin faptă, credința ta.

Și în acest articol ce se cere să mărturisim? Un botez, unul singur, nu mai multe. „Nu este decît un Domn, o credință și un botez“ — scrie Sf. Ap. Pavel (Efeseni 4, 5). În ziua Pogorîrii Duhului Sfânt în chip de limbi de foc, Sf. Ap. Petru spune celor 3000 de ascultători: „Să vă pocăiți (adică să vă întoarceți de la rele, de la păcate) și fiecare din voi să se boteze spre iertarea păcatelor“ (Fapte 2, 38). Și s-au botezat, primind și ei Duh Sfânt.

Dar oare de ce articolul acesta pomenește numai botezul cîtă vreme Biserica propovăduiește și practică șapte sfinte taine? Sfinta Scriptură și Sfinta Tradiție ne lămuresc, că de fapt sînt șapte taine, rînduite de Domnul nostru Iisus Hristos, de Sfinții Apostoli și practicate de Biserica ortodoxă în toate timpurile.

Articolul al zecelea pomenește totuși numai o singură taină: botezul. Da, pentru că e de ajuns spre a înțelege pe toate șapte practicate de Biserică începînd de pe vremea Sf. Apostoli. Ne vom lămuri mai încolo, pentru că acum trebuie să ne limpezim puțin învățătura despre *harul divin* (sau dumnezeiesc), de oarece prin Sfintele Taine ni se împărtășește acest dar mare. Ce e harul? Destul de greu de lămurit și și mai greu de priceput fără credință și fără har. El e un dar sufleteș venit de la Domnul. Ne putem da seama despre el numai prin roadele lui asupra vieții noastre. Îl primește fiecare om odată cu venirea lui pe lume. Acestuia îi zicem har divin natural. Este însă și un *har supranatural* care se dăruiește fiecărui creștin prin sfintele taine spre rodire de fapte după voia Domnului. Un exemplu. Poate spune cineva, că un măr pădureț nu rodește? Rodește! Dar fructele lui nu sînt prea alese și nici căutate prea mult. Altoit însă dă roade de preț. Ceea ce face altoirea la pădureț face împărtășirea harului divin supranatural în sufletul și viața creștinului adevărat: îl înobilează, îl sfințește. „Din harul lui Dumnezeu sînt ce sînt“ exclamă Sf. Ap. Pavel (I Cor. 15, 10). Harul l-a schimbat din dușman și prigonitor în cel mai destoinic propovăduitor al Sf. Evanghelii. Harul l-a luminat, l-a înălțat sufletește, i-a agerit mintea, i-a curățit simțirile, i-a întărit și sfințit voința în așa măsură încît a scris: „De acum nu mai trăiesc eu, ci trăiește în mine Hristos“ (Gal. 2, 20).

Și atunci iată ce este harul: un dar al lui Dumnezeu, care în chip nevăzut însă într-o lucrare văzută se dă sufletului omului credincios înmulțindu-i, curățindu-i, înălțându-i și sfințindu-i puterile, făcîndu-l capabil să înțeleagă, să voiască și să lucreze pentru mîntuirea sa și a altora și-l face capabil să săvîrșească fapte, roade, pe care fără el — fără har — n-ar fi fost în stare să le facă.

Cui i se dă? Tuturor celor ce cred în Iisus Hristos, vrednici sau nevrednici — fără deosebire. De este așa, poate întreba cineva, de ce nu sînt toți creștinii „măslin altoit?“ (Romani 11, 17). Fiindcă nu știu nimic despre har, sau fiindcă nu cred în el, sau, dacă cred, fiindcă nu vreau să-l primească, îl resping, iar el nu se dă cu sila, ci trebuie ca omul să întinză mîna, inima, sufletul după el cu credință, cu dragoste și cu nădejde și acestea vor întîlni mîna Celui de Sus împărtășindu-i *darul Său* prin lucrarea Duhului Sfânt.

Iar această întîlnire a sufletului nostru cu mîna darnică a lui Dumnezeu se face în Biserică. Biserica este *organul* harului, iar sfintele taine sînt *mijloacele* prin care se împărtășește el.

Cinstirea părinților

După porunca lui Dumnezeu și legile omeniei, copiii sînt obligați să-și ajute, să-și sprijine părinții, cînd puterile acestora încep să se sfîrșească.

Pentru tot ceea ce au făcut pentru noi, datorăm părinților respectul și dragostea noastră deplină.

Se mai întîmplă totuși uneori să auzim de cazuri, cînd, după ce părinții și-au dat și bucuria de la gură pentru copiii lor și după ce i-au ajutat chiar și după ce aceștia s-au făcut mari, ajungînd la bătrînețe și îmbolnăvindu-se, copiii lor îi ajută puțin timp, apoi încep să murmure în ei, pentru ca după aceea să răbufnească în afară, făcînd observații tari, certîndu-i pe aceia care și-au făcut datoria față de ei pînă la sfîrșit, dar care acum își spun în gînd, nu cu voce tare, ca nu cumva prin aceasta să-și supere copiii, pe care de fapt n-au vrut să-i supere niciodată: „Fiule (fiică) dacă ai primit pe cele bune și multe de la mine, pe cele rele și puține, cum de nu le poți primi? Zece, douăzeci, treizeci de ani, pînă acum ai primit cele bune de la mine, un timp destul de lung pentru viața aceasta, și acum o lună, două, sau în cel mai rău caz, un an, doi nu mi le primești pe cele rele, trupul meu socotindu-l o prea mare povară? Îți cer oare mult? Te-am născut, te-am crescut, te-am hrănit, te-am îmbrăcat și nopți întregi te-am adormit în cîntecul de leagăn, jertfindu-mi somnul meu, sau nopți întregi am tremurat de frică lingă tine la gîndul ca nu cumva să-ți pierzi viața în bolile ce le-ai suferit! Dar cine poate descrie sau povesti toată truda ce am avut-o pentru tine fiule (fiică), cine poate măsura bucuria și mîngîierea ce o aveam cînd te vedeam iarăși sănătos, crescînd tot mai mare! Iar după ce ai crescut, te-ai căsătorit, ți-am îngrijit copiii și ți-am trebăluit prin casă, în gospodărie, ca tu să poți merge la muncă, la servicii și după aceea să te odihnești sau să mergi la plîmbare, la teatru sau la altă distracție. Și acum ce-ți cer? Nu-ți cer hrana pe care ți-am dat-o, nici îmbrăcăminte, nici să mă crești sau să mă adormi în cîntece de leagăn și nici o altă trudă din partea ta; nu-ți cer să-mi dai înapoi ceva, căci nu există om care să poată da înapoi părinților, ceea ce părintele i-a dat lui. Haine nu-ți cer, căci mi-ajung cele după mine, mîncare mîncînc puțină, căci așa e la bătrînețe și la boală. Și atunci ce-ți cer?! Mîngîierea ta, cinstirea ta, o vorbă bună, respectul tău, față de cel ce te-a născut și te-a crescut — într-un cuvînt o pîrticică din dragostea ce ți-am dăruit-o

Dar fiindcă harul nu se vede, nu se poate pipăi, nici mirosi, nici gusta, poate fi motiv de necredință? Nicidecum! Deoarece de unde de radio și de cele de televiziune cu simțurile noastre trupesti nu ne putem da seama, nu înseamnă că ele nu există! Ceea ce e aparatul de radio sau televiziune care le face acceptabile simțurilor noastre, este Biserica pentru harul divin. Ea primește harul și prin o lucrare văzută îl împărtășește credincioșilor. Și în privința aceasta ne putem dumiri prin o comparație. Apa de băut coboară „din cer“, din nori, pe vîrfurile munților și de acolo pe sub pămînt se strecoară pînă apare ca izvor; izvoarele se adună într-un rezervor și de aici prin fel de fel de țevi ajunge pînă în casele noastre, unde prin robinete ne împărtășim de ea. Așa și harul. Coboară din cer și organul care îl primește e Biserica, în ea izvorăște și ea îl împărtășește credincioșilor prin șapte „robinete“, adică prin cele șapte sfinte taine. În felul acesta credem, că am putut face oarecum înțeleasă adîncă învățătura despre harul divin.

Lămuriți astfel, putem să dăm răspunsul așteptat la întrebarea: de ce articolul al zecelea din Simbolul Credinței niceo-constantinopolitan amintește numai taina Sf. Botez. Fiindcă Sfîntul Botez este *ușa* prin care creștinul intră în împărăția lui Dumnezeu. E așa de însemnată primirea acestei sfinte taine, că numai după ce prin ea ne-am născut a doua oară (sufletește) putem primi și gusta dulceața celorlalte șase taine. Dar, atît asupra Sf. Botez cît și asupra celorlalte Taine vom reveni într-un articol viitor.

— gm. —

și care nici acum nu a pierit din inima mea pentru tine.

Și ce-ai mai dori? Să te văd fericit. Să nu ai vreo stringere de inimă, să nu-ți simți conștiința încărcată, după ce voi muri, că ți-ai batjocorit părintele, aducîndu-ți aminte de porunca ce o știi: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!...“ Mai mi-e teamă, și aceasta tot din dragoste față de tine, ca nu cumva să ai cinstea și numele pătat pentru mine, căci vecinii văd, lumea vede că ți-ai batjocorit părintele și să nu cumva să învețe de la tine și să ia pildă și alții... vai! mai ales copiii tăi, care ți-s așa de dragi și să facă la rîndul lor la fel cu tine. M-aș simți foarte rău, căci știi dragostea mea pentru tine, pentru fericirea ta. Dovada? Truda mea pentru tine de o viață întreagă și grija pentru tine acum...“

Așadar, cum am primit cele bune de la părinți și nu numai de la părinți ci și de la semenii, de la grupul în care muncim, de la societatea și patria în care trăim, să le primim și pe cele mai puțin bune și să împlinim și datoria ce o avem față de ei. Și ca să fim cu adevărat fericiți, prin mulțumirea, satisfacția sufletească ce o vom avea, această datorie să ne obișnuim să o împlinim nu din silă, căci nu din silă ni s-a dat, ci din dragoste, din recunoștință, adică cu aceeași dragoste cu care am primit și ni s-a dăruit dragostea lor, căci părintele cînd a dat fiului său și s-a trudit pentru el, s-a simțit mai bine decît atunci cînd este nevoit să primească sau să ia de la fiu ceva, cunoscînd și cuvîntul „că pe cine dă cu voie bună, Dumnezeu îl iubește“ (II Corinteni 9, 7).

Preot Ioan Graure

† Preotul Pompiliu Radu

În ziua de 19 octombrie 1967, după o grea suferință, împărtășit cu Sfintele Taine, a adormit în Domnul preotul pensionar Pompiliu Radu din parohia Tărtăria, protopopiatul Orăștie.

Născut în anul 1905, ca fiu al preotului Ioan Radu († 1954) și al preotesei Ana Radu născută Paștiu († 1959), urmează școala primară în satul natal, liceul la Orăștie și Academia de Teologie la Sibiu. În luna noiembrie 1932 se căsătorește cu Cristina Aleman din Pianul de Jos. La scurtă vreme este hirotonit și numit preot în parohia Pianul de Jos, din Arhiepiscopia Sibiului, unde păstorește pînă în 1944, cînd trece în parohia Tărtăria, devenită vacantă, în care slujește pînă la pensionare (31.III.1967), încheind seria preoților din aceeași familie Radu, care au slujit la biserica satului.

Demn, conștiincios, atent cu toată lumea, siușitor cucernic, preotul Pompiliu Radu a cucerit inimile păstoriților și dragostea fraților întru preoție, bucurîndu-se de stimă deosebită în cele trei protopopiate în care a funcționat: Sebeș-Alba, Vințul de Jos și Orăștie.

Prohodirea s-a săvîrșit în ziua de 22 octombrie 1967, în biserica parohială, de către un sobor de preoți compus din: pr. Septimiu Sîntoma-Blandiana, pr. Gheorghe Miclea-Șibot, pr. Dimitrie Gornic-Vinerea, pr. Alexandru Iacobescu-Vințul de Jos, pr. Ioan Dănilă-Cugir, pr. Aurel Vasiliu-Vaidei, pr. Ioan Suciu-Sibișeni, pr. Octavian Suvaina-Tărtăria, pr. Savu Savu-Pianul de Jos, pr. Dragosin Oana-Săliște (Cioara) și pr. Roman Macarie-Balomir.

În numele soborului a cuvîntat pr. D. Gornic, activitatea răposatului a subliniat-o pr. D. Oana, omagiul păstoriților din Pianul de Jos l-a adus pr. S. Savu, iar al celor din Tărtăria pr. O. Suvaina.

Plîns de familie și rudeni, de credincioși din Pian, Tărtăria și Săliștea (Cioara), prezenți într-un număr mare, trupul neînsuflețit al preotului Pompiliu Radu, purtat de frații întru preoție, a fost așezat în cavoul familial, în fața Sfîntului Altar al bisericii parohiale.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească cu dreptii!

Participant